EUROPA-
KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 24.7.2025
COM(2025) 423 final

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET

i henhold til artikel 77 i tjenestemandsvedtægten

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET

i henhold til artikel 77 i tjenestemandsvedtægten

RETSGRUNDLAG

I henhold til artikel 77 i tjenestemandsvedtægten[1], senest ændret i 2013, vurderes den pensionsberettigende alder hvert femte år med start den 1. januar 2014 på grundlag af en rapport, som Kommissionen forelægger Europa-Parlamentet og Rådet. Rapporten skal navnlig undersøge udviklingen i den pensionsberettigende alder for offentligt ansatte i medlemsstaterne og udviklingen i levealderen for tjenestemænd i institutionerne.

Medlovgiverne besluttede også, at Kommissionen, hvor det er relevant, skal fremsætte forslag om ændring af den pensionsberettigende alder i overensstemmelse med konklusionerne i denne rapport og under særlig hensyntagen til udviklingen i medlemsstaterne.

Denne rapport gennemfører ovennævnte bestemmelse, idet den undersøger udviklingen i den pensionsberettigende alder for de offentligt ansatte i medlemsstaterne og udviklingen i levealderen for tjenestemænd i institutionerne mellem 2019 og 2023.

1. RAPPORTENS ANVENDELSESOMRÅDE

I henhold til artikel 77 i tjenestemandsvedtægten skal udviklingen i den pensionsberettigende alder for de offentligt ansatte i medlemsstaterne og udviklingen i levealderen for tjenestemænd i institutionerne vurderes hvert femte år, hvorved der fastsættes en femårig referenceperiode for denne rapport mellem den 1. januar 2019 og den 31. december 2023[2].

Medlovgiverne fastlagde et materielt anvendelsesområde, der omfatter både udviklingen i den pensionsberettigende alder for de offentligt ansatte i medlemsstaterne og udviklingen i levealderen for tjenestemænd i institutionerne. De præciserede endvidere, at Kommissionen, når den vurderer muligheden for at ændre den pensionsberettigende alder, bør være særlig opmærksom på udviklingen i medlemsstaterne.

2. BAGGRUNDSOPLYSNINGER

2.1. Indsamling af data

Eurostat anmodede eksperter fra medlemsstaterne om at indsende årlige data inden for rammerne af arbejdsgruppen vedrørende tjenestemandsvedtægtens artikel 83 (artikel 83-arbejdsgruppen)[3]. Denne har kompetence til at behandle ethvert spørgsmål vedrørende metoden til gennemførelse af bilag XII til tjenestemandsvedtægten i samarbejde med Eurostat.

---

1 Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 1023/2013 af 22. oktober 2013.

2 Som udgangspunkt blev der anvendt data fra 2019, men hvis disse ikke var tilgængelige, blev der anvendt data fra 2018.

3 Artikel 83-arbejdsgruppen er en ekspertgruppe, der omfatter medlemsstaternes regeringers statistiske kontorer og Kommissionens ESTAT.

For at opfylde sin rapporteringsforpligtelse og i overensstemmelse med artikel 4, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Union anmodede Europa-Kommissionen medlemsstaternes delegerede i artikel 83-arbejdsgruppen om inden udgangen af marts 2025 at fremlægge data om deres respektive pensionsordninger for offentligt ansatte og bekræfte pålideligheden heraf. Disse vedrørte navnlig den gældende pensionsberettigende alder i referenceperioden og andre regler for pensionsordningernes funktion.

2.2. Metodologiske aspekter

Det er kun i et vist omfang muligt at sammenligne pensionsydelser mellem medlemsstaterne, da der er strukturelle forskelle mellem pensionsordninger. Det bør navnlig bemærkes, at ordningerne for tjenestemænd i medlemsstaternes centraladministrationer muligvis ikke omfatter de samme populationer, dvs. at ordningerne i medlemsstaterne omfatter enten tjenestemænd i centraladministrationen, alle ansatte i den offentlige sektor eller hele den erhvervsaktive befolkning, herunder tjenestemænd i centraladministrationen.

Desuden er nogle nationale ordninger overførselsordninger eller løbende finansierede pensionssystemer (dvs. hvor pensionsbidragene fra de erhvervsaktive omfordeles til dem, der er gået på pension) i modsætning til opsparingsordninger (hvor arbejdstagerne bidrager til deres egne fremtidige pensioner). I visse nationale ordninger kan pensionsalderen endvidere tage hensyn til kønsbestemte forskelle.

Som bekræftet i EU-domstolenes retspraksis[4] er pensionsordningen for EU-tjenestemænd en teoretisk (virtuel) ydelsesdefineret fond, hvor de ansattes bidrag finansierer de bidragydendes fremtidige pensioner Bidragene dækker reelt omkostningerne til de pensionsrettigheder, der er erhvervet i et givet år, og er på ingen måde knyttet til dette års pensionsudgifter[5].

2.3. Fastsættelse af den normale pensionsberettigende alder

I artikel 77 i tjenestemandsvedtægten henvises til den pensionsberettigende alder, der også benævnes den normale pensionsberettigende alder. Dette udtryk svarer til den alder, hvor EU-ansatte uden videre kan gå på pension uden fradrag i pensionen. Pr. 1. januar 2014 er den normale pensionsberettigende alder for EU-ansatte blevet hævet til 66 år for personale ansat fra 2014. Der gælder overgangsbestemmelser for personale, der er ansat før denne dato.

Der er to undtagelser fra den normale pensionsberettigende alder:

- For det første kan ansatte anmode om tidlig pensionering, dvs. pensionering, inden de når den normale pensionsberettigende alder. Pr. 1. januar 2014 er aldersgrænsen for tidlig pensionering blevet hævet til 58 år for alle ansatte. Tidlig pensionering medfører altid en betydelig nedsættelse af pensionen[6].
- For det andet kan de ansatte efter ansøgning, og forudsat at ansættelsesmyndigheden finder det berettiget i tjenestens interesse, fortsætte med at arbejde, indtil de fylder 67 år. Undtagelsesvist kan de ansatte fortsætte med at arbejde, indtil de fylder 70 år, hvorefter de pensioneres automatisk den sidste dag i den måned, hvor de når den alder.

---

4 Se f.eks. sag F-105/05, Wils mod Parlamentet, præmis 85, og sag T-439/09, Purvis mod Parlamentet, præmis 45.

5 Rapport fra Kommissionen til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af bilag XII til tjenestemandsvedtægten (COM(2018) 829 final.

6 I henhold til artikel 9 i bilag VIII til personalevedtægten nedsættes de dermed forbundne pensionsrettigheder med 3,5 % om året af forskellen mellem den faktiske pensionsalder og den pensionsberettigende alder.

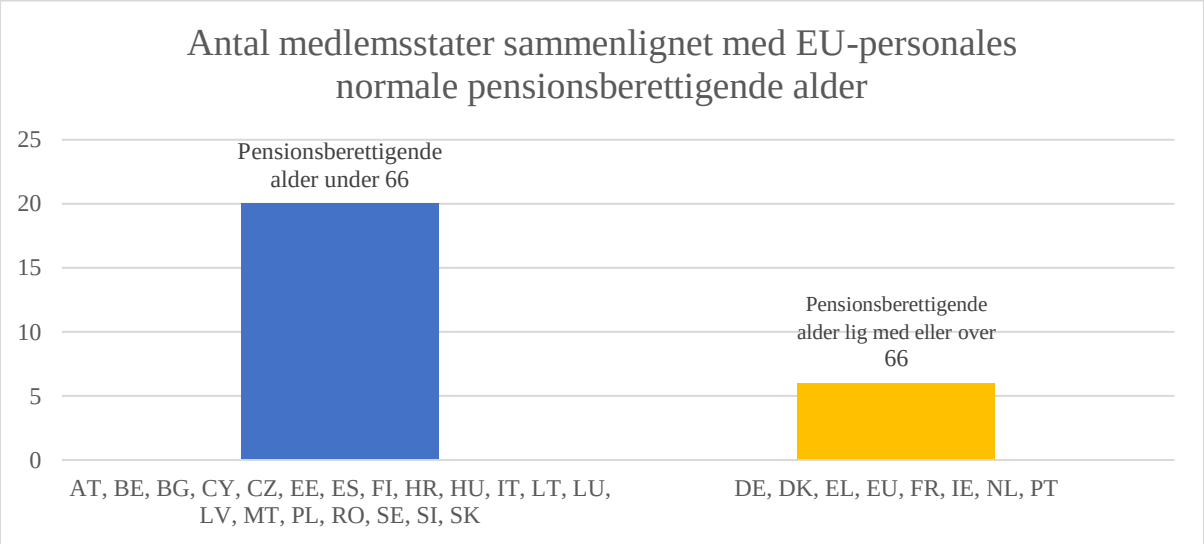
På grundlag af ovenstående indsendte de fleste medlemsstater tilsvarende data om den normale pensionsberettigende alder, den pensionsberettigende minimumsalder og den pensionsberettigende maksimumsalder inden for rammerne af artikel 83-arbejdsgruppen.

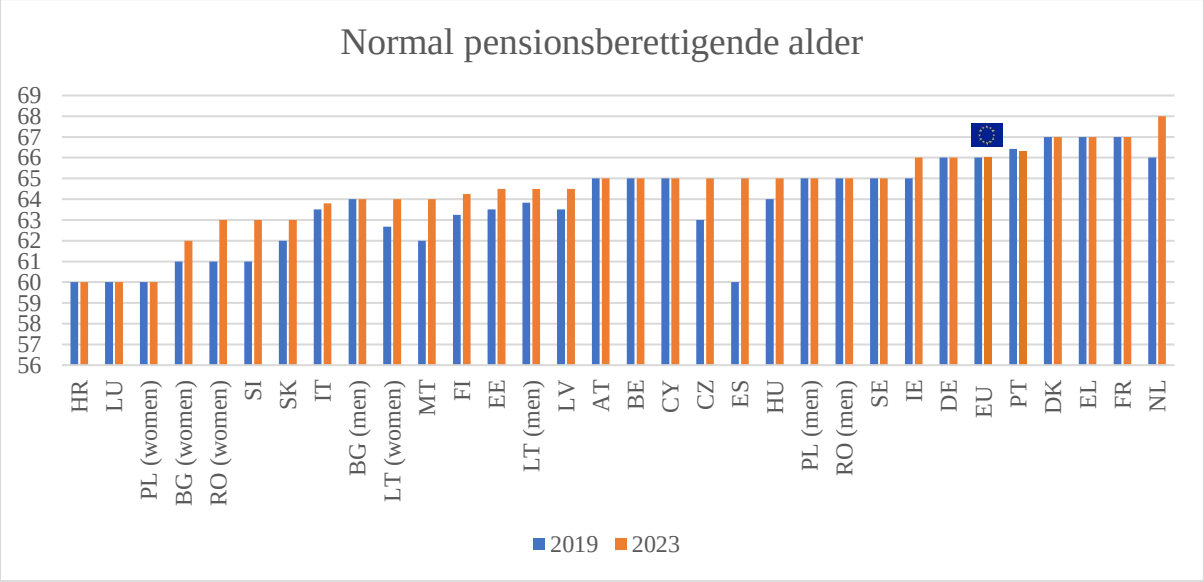
3. UDVIKLINGEN I DEN RESPEKTIVE PENSIONSBERETTIGENDE ALDER FOR TJENESTEMÆND I MEDLEMSSTATERNES CENTRALADMINISTRATIONER

Nedenstående diagrammer viser den normale pensionsberettigende alder, den pensionsberettigende minimumsalder og den pensionsberettigende maksimumsalder for ansatte i medlemsstaternes centraladministrationer. Medlemsstater, som der ikke er henvist til i tabellerne, eller som der kun er henvist til for et år, har enten ikke indsendt data til Eurostat eller har ikke en pensionsberettigende minimums- eller maksimumsalder[7].

[7] Når der ikke forelå data, og hvis det var muligt, blev den relevante nationale lovgivning vurderet.

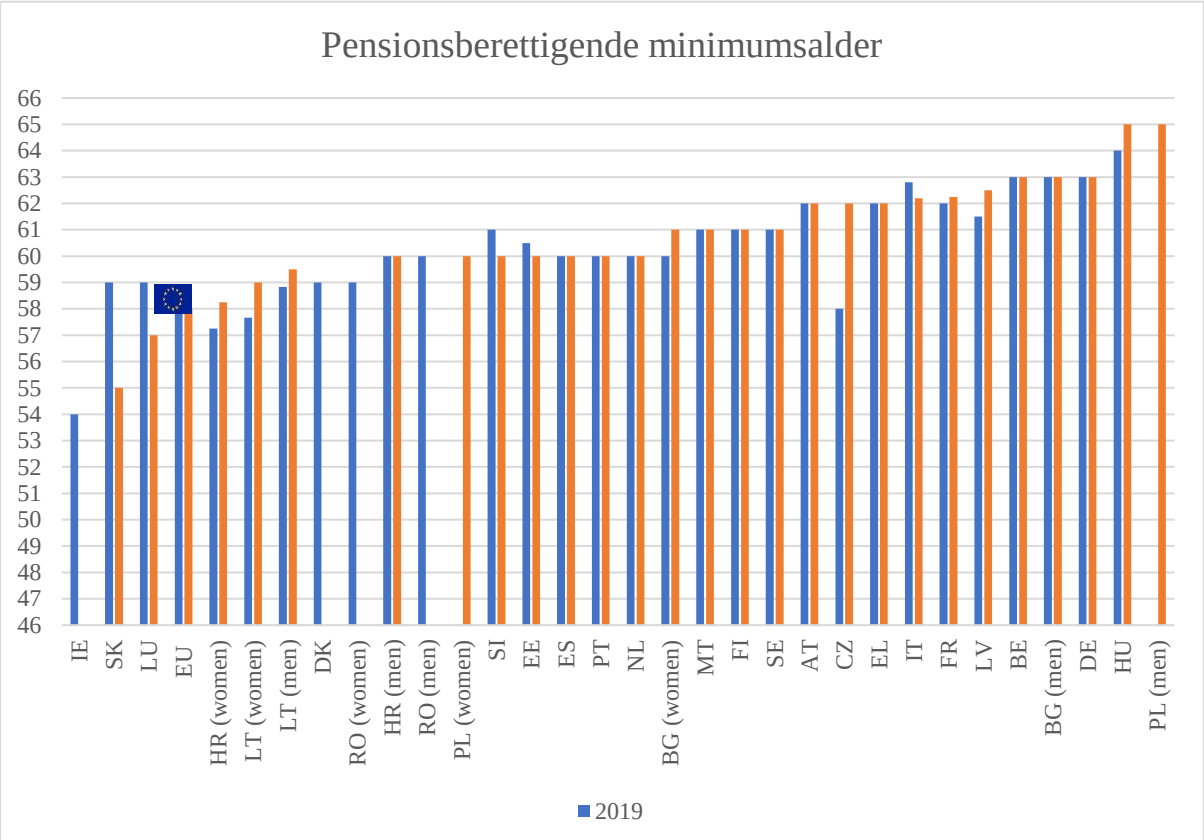
3.1. Normal pensionsberettigende alder i medlemsstaternes centraladministrationer

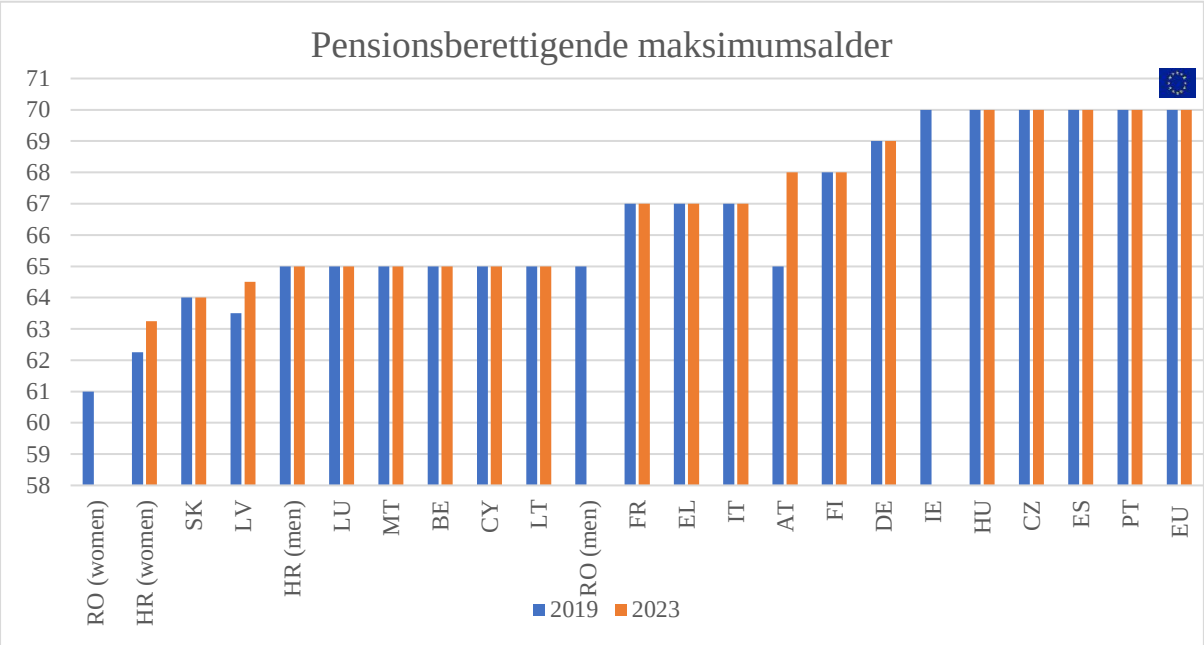
** Med hensyn til IT bekræftede myndighederne, at dataene beregnes som et gennemsnit, da IT har forskellige måder at få adgang til pensioner på. I FR's tilfælde bekræftede myndighederne, at "âge d'annulation de la décote" (67 år) er den alder, hvor en person kan gå på pension uden nogen sanktion i pensionsbeløbet, selv om vedkommende ikke har indbetalt bidrag i det krævede antal år. Ved denne alder beregnes pensionen automatisk med den fulde sats, uanset antallet af år, der er valideret.*

3.2. Pensionsberettigende minimumsalder

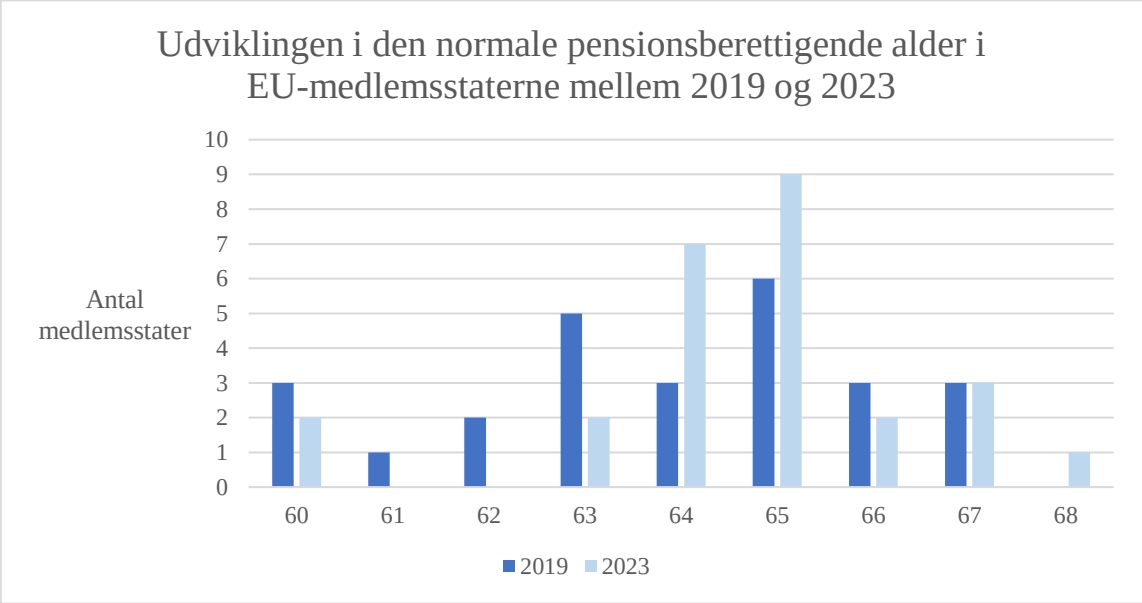

Som anført i afsnit 2.3 medfører tidlig pensionering i EU-institutionerne altid en betydelig økonomisk sanktion, da de dermed forbundne pensionsrettigheder reduceres med 3,5 % for hvert år af forskellen mellem den faktiske pensionsalder og den pensionsberettigende alder. Faktisk vil en medarbejder, der går på pension som 58-årig, opleve en reduktion af sine bruttopensionsrettigheder på 28 %. Til sammenligning er der for syv af medlemsstaternes centraladministrationer med en pensionsberettigende minimumsalder på over 58 år ingen sanktioner for tidlig pensionering.

3.3. Pensionsberettigende maksimumsalder

3.4. Vurdering af udviklingen i den pensionsberettigende alder for offentligt ansatte i medlemsstaternes centraladministrationer

** For lande, der har en differentieret pensionsberettigende alder for kvinder og mænd, er den højeste værdi angivet i ovenstående tabel For lande med en normal pensionsberettigende alder med decimaler blev der foretaget afrunding til nærmeste hele tal.*

Ovenstående diagrammer viser udviklingen i den pensionsberettigende minimumsalder, den normale pensionsberettigende alder og den pensionsberettigende maksimumsalder for tjenestemænd i EU-medlemsstaternes centraladministrationer mellem 2019 og 2023.

Der kan observeres en forskel, da nogle medlemsstaters centraladministrationer ikke har en pensionsberettigende minimums- eller maksimumsalder, mens der i andre medlemsstater ikke er nogen forskel mellem den pensionsberettigende maksimumsalder og den normale pensionsberettigende alder for tjenestemænd i centraladministrationen.

I lyset heraf, og selv om denne indsamling af data giver et nyttigt fingerpeg om den respektive pensionsberettigende alder i medlemsstaternes centraladministrationer, bør enhver sammenligning foretages med forsigtighed.

Vurderingen i 2019 viste, at fire medlemsstaters centraladministrationer havde en normal pensionsberettigende alder, der var højere end den normale pensionsberettigende alder for EU-ansatte på 66 år, og at den normale pensionsberettigende alder i alle medlemsstaternes centraladministrationer varierede mellem 60 og 67 år

Vurderingen i 2023 viser, at fem medlemsstaters centraladministrationer havde en normal pensionsberettigende alder, der var højere end den normale pensionsberettigende alder for EU-ansatte, og at den normale pensionsberettigende alder i alle medlemsstater varierede mellem 60 og 68 år.

I lyset af ovenstående fremsættes følgende bemærkninger:

- Siden ændringen af tjenestemandsvedtægten i 2014 er den normale pensionsberettigende alder for ansatte, der er omfattet af tjenestemandsvedtægten, jf. artikel 77, fortsat en af de højeste sammenlignet med medlemsstaternes centraladministrationer.
- I 2023 havde 81 %[8] af de responderende medlemsstaters centraladministrationer en normal pensionsberettigende alder svarende til eller under den normale pensionsberettigende alder for EU-ansatte.
- I referenceperioden steg den gennemsnitlige normale pensionsberettigende alder blandt de responderende medlemsstater med mindre end et år.
- Efter forhøjelsen af den normale pensionsberettigende alder for EU-ansatte fra 60 til 66 mellem 2004 og 2014 kan der observeres en indhentningseffekt i medlemsstaternes centraladministrationer.
- Der kan fortsat observeres forskelle mellem medlemsstaternes centraladministrationer i referenceperioden.
- Den nuværende pensionsberettigende maksimumsalder for EU-ansatte (70 år) svarer til den højeste standard, der gælder i medlemsstaternes centraladministrationer.
- Den pensionsberettigende minimumsalder for EU-ansatte er blandt de laveste. Til sammenligning er der imidlertid for syv af medlemsstaternes centraladministrationer med en pensionsberettigende minimumsalder på over 58 år ingen sanktioner for tidlig pensionering.[9]

[8] IE besvarede ikke den skriftlige høring, der blev iværksat i marts 2025. Med henblik på denne beregning blev den normale pensionsberettigende alder for irske tjenestemænd kontrolleret i forhold til officielle onlinekilder i det irske ministerium for offentlige udgifter, NDP Delivery and Reform – https://www.publicservicepensions.gov.ie/en/topic/retirement-ages-in-the-public-service/.

[9] Fra og med 2014 medfører tidlig pensionering i EU-institutionerne altid en betydelig økonomisk sanktion, da de dermed forbundne pensionsrettigheder reduceres med 3,5 % for hvert år af forskellen mellem den faktiske pensionsalder og den pensionsberettigende alder.

4. UDVIKLINGEN I LEVEALDEREN FOR TJENESTEMÆND I INSTITUTIONERNE

Vurderingen af udviklingen i den forventede levetid for EU-institutionernes personale er baseret på de demografiske parametre, der er fastsat i bilag XII til tjenestemandsvedtægten. De samme parametre anvendes til den årlige og den femårige aktuarmæssige vurdering af pensionsordningen for EU-tjenestemænd.

Eurostat indsamler hvert år disse demografiske parametre på grundlag af observationer af populationen af deltagere i ordningen, herunder ansatte i aktiv tjeneste og pensionister. Oplysningerne modtages fra de institutioner og agenturer, hvis personale er med i ordningen.

2023-overlevelsestavlen (EULT) er en fremadskuende[10] overlevelsestavle, der bygger på langtidsobservation af dødelighed efter alder og køn for alle medlemmer af pensionsordningen for EU-tjenestemænd. De overlevelsestavler, der anvendes til vurderingen af pensionsordningen for EU-tjenestemænd, ajourføres hvert femte år[11] for at afspejle de seneste erfaringer med dødelighed.

4.1. Metodologiske aspekter

Eurostat anvendte fremadskuende overlevelsestavler til de femårige vurderinger af pensionsordningen for EU-tjenestemænd for både 2019 og 2023, henholdsvis EULT 2018 og EULT 2023. Begge overlevelsestavler er blevet gennemgået og valideret af to forskellige selskaber af uafhængige eksterne aktuarer, der er udpeget i henhold til artikel 13, stk. 2, i bilag XII til tjenestemandsvedtægten.

De fremadskuende overlevelsestavler indgår som faktor i dødeligheden afhængigt af køn, alder og det pågældende år. Disse tavler tager højde for forventede fremtidige ændringer i dødeligheden ved at tage hensyn til observerede og forventede ændringer i dødeligheden for en defineret population i hele dens levetid. For eksempel ville den forventede levetid ved 65 år i 2023 blive ajourført på baggrund af den observerede dødelighed ved 65 år i 2023 og den forventede dødelighed ved 66 år i 2024, ved 67 år i 2025 og så videre og dermed foregribe fremtidige ændringer i dødeligheden.

I modsætning hertil anvender tidsafgrænsede overlevelsestavler dødeligheden fra et enkelt år (eller en gruppe af år) og antager, at denne gælder i resten af personens levetid. Det betyder, at eventuelle efterfølgende ændringer i dødeligheden ikke vil blive taget i betragtning. En tidsafgrænset overlevelsestavle er derfor det gennemsnitlige antal ekstra år, en person ville leve, hvis han eller hun oplevede den aldersspecifikke dødelighed i det pågældende område og tidsrum i resten af sit liv. Disse tabeller tager højde for, at dødeligheden i gennemsnit er større, når personen er ældre, men de tager ikke hensyn til, at dødeligheden udvikler sig med tiden. I dette tilfælde formodes den fremtidige dødelighed at være nøjagtig den samme som den dødelighed, der observeres i dag.

De fremadskuende EU-overlevelsestavler for 2023 (EULT 2023), som er udarbejdet af Eurostat, viser en tendens til fortsat stigning i den forventede levetid over en tidshorisont på 18 år baseret på udviklingen i dødeligheden hos den population, der er omfattet af pensionsordningen for EU-tjenestemænd. Denne tavle er baseret på observation af dødelighedsfænomener blandt medlemmer af pensionsordningen for EU-tjenestemænd: Denne tilgang er mulig i betragtning af størrelsen af den population, der er omfattet af

[10] En fremadskuende overlevelsestavle er en type overlevelsestavle, der anvender en fremtidig forventet dødelighed frem for en nuværende eller en historisk. Den er udformet med henblik på at anslå forventet levetid og overlevelsessandsynligheder ud fra den antagelse, at dødeligheden vil ændre sig over tid – som regel i positiv retning som følge af fremskridt inden for sundhedspleje, levestandard og teknologi.

[11] Artikel 9 i bilag XII til tjenestemandsvedtægten.

pensionsordningen for EU-tjenestemænd, og gør det muligt at undgå potentielle eksterne skævheder, som ville opstå i tilfælde af brug af eksterne data.

Anvendelsen af en fremadskuende overlevelsestavle er i overensstemmelse med den bedste aktuarmæssige praksis. Selv om en sådan fortsat stigning i den forventede levetid ikke er sikker, anvendes disse antagelser til at bestemme de ansattes forventede levetid. Denne forventede levetid afspejles i pensionsordningen for EU-tjenestemænds forpligtelse, på grundlag af hvilken PCR justeres årligt for at sikre, at pensionsordningen for EU-tjenestemænd er i balance.

Endelig var Eurostats metodologiske tilgang (som deles af de eksterne aktuarer, der validerede metoden og resultaterne) i beregningen af den forventede levetid ikke at overvægte de år, der var berørt af covid-19-pandemien. Denne tilgang afspejler den bedste aktuarmæssige praksis og blev også vedtaget af medlemsstaterne i artikel 83-arbejdsgruppen.

4.2. Sammenligning af den forventede levetid for EU-ansatte i 2019 og 2023

Dødeligheden blandt mænd og kvinder er forskellig, og derfor beregnes både de aktuarmæssige overlevelsestabeller for 2019 og 2023 særskilt efter køn og alder.

Mænd

Alder	Forventet levetid 2019	Forventet levetid 2023	Stigning i forventet levetid (2019 – 2023)
18	65,9	66,1	0,212
19	64,9	65,2	0,216
20	64,0	64,2	0,220
21	63,0	63,2	0,224
22	62,0	62,2	0,229
23	61,0	61,2	0,233
24	60,0	60,3	0,237
25	59,0	59,3	0,242
26	58,1	58,3	0,248
27	57,1	57,3	0,252
28	56,1	56,3	0,255
29	55,1	55,4	0,259
30	54,1	54,4	0,263
31	53,1	53,4	0,266
32	52,1	52,4	0,270
33	51,2	51,4	0,273
34	50,2	50,4	0,275
35	49,2	49,5	0,278
36	48,2	48,5	0,280
37	47,2	47,5	0,282
38	46,2	46,5	0,283
39	45,3	45,5	0,284
40	44,3	44,6	0,282
41	43,3	43,6	0,281
42	42,3	42,6	0,278
43	41,3	41,6	0,274
44	40,4	40,6	0,269
45	39,4	39,7	0,262
46	38,4	38,7	0,253
47	37,5	37,7	0,244

Kvinder

Alder	Forventet levetid 2019	Forventet levetid 2023	Stigning i forventet levetid (2019 – 2023)
18	68,4	68,9	0,486
19	67,4	67,9	0,486
20	66,4	66,9	0,486
21	65,5	65,9	0,485
22	64,5	65,0	0,484
23	63,5	64,0	0,483
24	62,5	63,0	0,482
25	61,5	62,0	0,482
26	60,5	61,0	0,482
27	59,5	60,0	0,482
28	58,5	59,0	0,482
29	57,5	58,0	0,483
30	56,5	57,0	0,484
31	55,6	56,0	0,484
32	54,6	55,1	0,485
33	53,6	54,1	0,485
34	52,6	53,1	0,486
35	51,6	52,1	0,487
36	50,6	51,1	0,486
37	49,6	50,1	0,487
38	48,6	49,1	0,486
39	47,7	48,1	0,486
40	46,7	47,2	0,485
41	45,7	46,2	0,483
42	44,7	45,2	0,481
43	43,7	44,2	0,478
44	42,8	43,2	0,474
45	41,8	42,3	0,470
46	40,8	41,3	0,465
47	39,8	40,3	0,459

48	36,5	36,8	0,233
49	35,6	35,8	0,223
50	34,6	34,8	0,211
51	33,7	33,9	0,199
52	32,7	32,9	0,186
53	31,8	31,9	0,174
54	30,8	31,0	0,161
55	29,9	30,1	0,148
56	29,0	29,1	0,135
57	28,1	28,2	0,122
58	27,1	27,3	0,109
59	26,2	26,3	0,096
60	25,3	25,4	0,084
61	24,4	24,5	0,073
62	23,6	23,6	0,062
63	22,7	22,7	0,053
64	21,8	21,8	0,045
65	20,9	21,0	0,038
66	20,1	20,1	0,039

48	38,9	39,3	0,453
49	37,9	38,4	0,445
50	37,0	37,4	0,437
51	36,0	36,4	0,429
52	35,0	35,5	0,421
53	34,1	34,5	0,412
54	33,1	33,5	0,402
55	32,2	32,6	0,393
56	31,3	31,6	0,383
57	30,3	30,7	0,372
58	29,4	29,8	0,361
59	28,5	28,8	0,351
60	27,6	27,9	0,340
61	26,7	27,0	0,328
62	25,8	26,1	0,316
63	24,9	25,2	0,305
64	24,0	24,3	0,293
65	23,1	23,4	0,281
66	22,3	22,5	0,270

Sammenligningen af den forventede levetid i 2019 og 2023 for ansatte i aktiv tjeneste (18-66 år[12]) viser en begrænset stigning i den forventede levetid.

2023-overlevelsestavlen for mænd viser en meget begrænset stigning i den forventede levetid fra 0,212 år (2 måneder, 17 dage) i den yngre erhvervsaktive alder til 0,039 år (14 dage) ved den normale pensionsberettigende alder.

2023-overlevelsestavlen for kvinder viser en begrænset stigning i den forventede levetid fra 0,486 år (5 måneder, 27 dage) i den yngre erhvervsaktive alder til 0,270 år (3 måneder, 9 dage) ved pensionsalderen.

I gennemsnit viser udviklingen i overlevelsestavlen for EU-ansatte en meget begrænset stigning i den forventede levetid for ansatte i institutionerne, nemlig 4 måneder i de yngre år og 2 måneder ved den normale pensionsberettigende alder.

Hvis man kigger på tidligere vurderinger af den forventede levetid, viste 2018-overlevelsestavlen for mænd en meget begrænset stigning i den forventede levetid fra 0,078 år (28 dage) i den yngre erhvervsaktive alder til 0,184 år (2 måneder, 7 dage) ved den normale pensionsberettigende alder. 2018-overlevelsestavlen for kvinder viste en begrænset stigning i den forventede levetid fra 0,559 år (6 måneder, 24 dage) i den yngre erhvervsaktive alder til 0,697 år (8 måneder, 14 dage) ved pensionsalderen. I gennemsnit viser udviklingen i overlevelsestavlen for EU-ansatte en begrænset stigning i den forventede levetid for ansatte i institutionerne, nemlig 4 måneder i de yngre år og 5 måneder ved den normale pensionsberettigende alder.

Mellem 2014 og 2023 steg den forventede levetid for mænd med 0,29 år (3 måneder, 16 dage) i den yngre erhvervsaktive alder og med 0,223 år (2 måneder, 21 dage) ved den normale pensionsberettigende alder. Den forventede levetid for kvinder steg med 1,045 år (1 år, 16 dage) i den yngre erhvervsaktive alder og med 0,967 år (11 måneder, 18 dage) ved den normale pensionsberettigende alder.

[12] Det bemærkes, at det i henhold til artikel 52 i tjenestemandsvedtægten er muligt at fortsætte med at arbejde indtil det fyldte 67. år (hvis det er begrundet i tjenestens interesse) og det fyldte 70. år (undtagelsesvist).

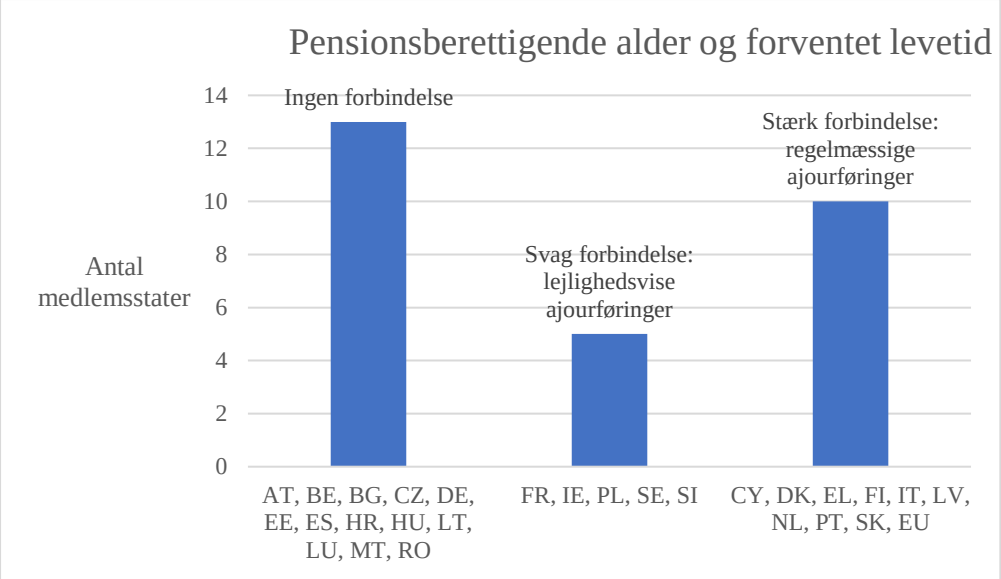
5. UDVIKLINGEN I MEDLEMSSTATERNE

Ud over vurderingen i punkt 3 og 4 i denne rapport har Kommissionen også betragtet udviklingen i medlemsstaternes pensionssystemer.

5.1. Ajourføring af den pensionsberettigende alder i lyset af udviklingen i den forventede levetid

I de fleste medlemsstater ajourføres den pensionsberettigende alder, enten regelmæssigt eller lejlighedsvis, for at afspejle udviklingen i den forventede levetid.

På grundlag af de oplysninger, som de responderende medlemsstater har givet inden for rammerne af artikel 83-arbejdsgruppen, er der blevet indkredset forskellige metoder blandt medlemsstaterne med hensyn til praksis for ajourføring af den pensionsberettigende alder i lyset af udviklingen i den forventede levetid.

5.2. Observeret udvikling i medlemsstaternes pensionssystemer

I løbet af den tidsperiode, som rapporten dækker, påvirkede større begivenheder pensionssystemerne i EU. Covid-19-pandemien og energikriserne førte til perioder med hidtil uset høj inflation og lavt økonomisk output, hvilket bragte mange EU-borgeres økonomiske situation i fare. Selv om der var tale om midlertidige foranstaltninger, fokuserede medlemsstaterne på forbedringer af indekseringen, højere minimumspensionsniveauer og beskyttelse af sårbare personer.[13]

I henhold til den nuværende nationale lovgivning forventes den pensionsberettigende alder i mange medlemsstater at stige i de kommende årtier. Den vil imidlertid være lavere end 66 i 2030 for de fleste medlemsstater og vil først nå op på et gennemsnit på 67 i 2070. Dette skyldes hovedsagelig planlagt konvergens mellem mænds og kvinders pensionsberettigende alder eller betydelige stigninger i den forventede levetid [14]. Sådanne planlagte forhøjelser af den pensionsberettigende alder afspejler den lovgivning, der er vedtaget i de seneste år. I øjeblikket flytter medlemsstaterne i stedet deres fokus fra at hæve den pensionsberettigende alder og stramme reglerne for tidlig pensionering til at skabe incitamenter til at blive længere på

[13] Europa-Kommissionen og Udvalget for Social Beskyttelse, *2024 Pension Adequacy Report*, s. 60
[14] Europa-Kommissionen og Udvalget for Økonomisk Politik, *2024 Ageing Report*, s. 22-23.

arbejdsmarkedet og kombinere arbejde med pensionering.[15] I nogle få tilfælde, der fremhæver et sådant fokusskift, har medlemsstaterne indført reformer, der reducerer (planlagte stigninger i) den pensionsberettigende alder.[16]

Endelig bekræfter de igangværende og planlagte reformer de tendenser, der er fremhævet ovenfor. Nogle medlemsstater planlægger navnlig at forbedre ydelsesniveauet eller gøre det muligt at kombinere tidlig pension med arbejde. Desuden drøftes fattigdomsbekæmpelsesforanstaltninger i nogle medlemsstater, mens bonusser og mere fleksible regler for at tilskynde til at blive længere på arbejdsmarkedet, herunder efter den pensionsberettigende alder, fortsat er på dagsordenen i nogle medlemsstater.[17]

KONKLUSION

(1) Siden 2019 har nogle medlemsstater hævet den normale pensionsberettigende alder for tjenestemænd i centraladministrationen. Ved udgangen af 2023 havde omkring 81 % af de responderende medlemsstater imidlertid en normal pensionsberettigende alder svarende til eller under den vedtægtsmæssige pensionsberettigende alder fastsat til 66 år for EU-ansatte.

(2) Udviklingen i EU's overlevelsestavler viser en meget begrænset gennemsnitlig stigning i den forventede levetid for institutionernes ansatte i referenceperioden.

(3) I betragtning af den observerede udvikling i den pensionsberettigende alder i de nationale centraladministrationer og den begrænsede stigning i EU-ansattes forventede levetid vurderes den nuværende pensionsberettigende alder på 66 år for EU-ansatte som passende og svarende til de højeste standarder, der gælder i medlemsstaternes centraladministrationer.

(4) Ovenstående vurdering bekræftes også af analysen af udviklingen i medlemsstaterne. Den pensionsberettigede alder for EU-ansatte er fortsat blandt de højeste i forhold til dem, der gælder under medlemsstaternes nationale pensionssystemer, også i betragtning af de planlagte pensionsreformer. Dertil kommer, at den seneste udvikling viser en tendens til at fokusere på at skabe incitamenter til at blive længere på arbejdsmarkedet, herunder efter den pensionsberettigende alder, og kombinere arbejde med pensionering i stedet for at øge den pensionsberettigende alder.

(5) På nuværende tidspunkt er der derfor ingen grund til at fremsætte et forslag om ændring af den vedtægtsmæssige pensionsberettigende alder, der er fastsat til 66 år i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 77.

[15] Europa-Kommissionen og Udvalget for Social Beskyttelse, *2024 Pension Adequacy Report*, s. 61
[16] Europa-Kommissionen og Udvalget for Social Beskyttelse, *2024 Pension Adequacy Report*, s. 67
[17] Europa-Kommissionen og Udvalget for Social Beskyttelse, *2024 Pension Adequacy Report*, s. 72.